

Arrest

nr. 293 505 van 31 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 18 oktober 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal verklaarde het beschermingsverzoek eerder niet-ontvankelijk bij beslissing van 11 februari 2021 omdat hij een internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland, heeft gekregen en hij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Deze beslissing werd vernietigd bij arrest van de Raad van 14 december 2021 met nummer 265 480.

De zaak werd teruggezonden naar de commissaris-generaal. Op 22 september 2022 werd verzoeker gehoord. Op 18 oktober 2022 heeft de commissaris-generaal zijn verzoek opnieuw niet-ontvankelijk verklaard. Dit vormt de bestreden beslissing die thans voorligt.

2. In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in zijn hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel verzoeker doorheen de persoonlijke onderhoud melding maakte van zijn psychologische problemen ontstaan door de gebeurtenissen in zijn herkomstland, alsook medische stukken neerlegde betreffende zijn rugprobleem, heeft hij op geen enkel moment aangegeven dat hij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen. In overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, werd verzoeker de mogelijkheid geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit zijn eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Verder maakte verzoeker geen bijzondere procedurele noden kenbaar. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (AD CGVS, vragenlijst bijzondere procedure noden). Hij heeft op geen enkel moment aangegeven dat hij omwille van zijn voorgehouden psychologische toestand en/of omwille van zijn rugpijn niet in de staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Ook op het CGVS maakte hij geen dergelijke noden kenbaar. In het verzoekschrift wordt voorgehouden dat verzoeker nood heeft aan gepaste psychologische begeleiding maar er ligt geen enkel concreet objectief gegeven voor die hiervan getuigt. Uit verzoekers verklaringen blijkt integendeel dat hij nooit hulp heeft gezocht voor zijn psychologische problemen. Hoewel de dokter hem naar een specialist doorverwees liet verzoeker een afspraak vast te leggen. Hij verklaarde het altijd uit te stellen omwille van zijn werk (NPO, p. 4).

Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoeker was immers in staat om accuraat, concreet en uitgebreid op de hem gestelde vragen te antwoorden en kon de redenen van zijn vrees op een zelfstandige en functionele manier uiteenzetten. Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze zijn psychologische en/of medische problemen het beantwoorden van de vragen op het CGVS zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zou zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord. Ook heeft de advocaat van verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud hieromtrent geen opmerkingen geformuleerd.

Gelet op voorgaande, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat zijn rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun,

buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu evenwel niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS o.a. uitdrukkelijk aan dat hij uit Gaza vertrokken was met de bedoeling dat hij in België zou geraken (NPO, p. 8). Tevens verklaarde verzoeker dat Griekenland een stap was naar België (NPO, p. 7). Verzoeker heeft dan ook minder dan vier maanden in Griekenland verbleven na de toekenning van de beschermingsstatus waarna hij naar België is vertrokken. De commissaris-generaal merkte in dat verband terecht op dat verzoeker geenszins de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet in het minst aantoon. Hij toont namelijk niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput.

De opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker echt zijn uiterste best heeft gedaan om een leven uit te bouwen in Griekenland, weet in het licht van het voorgaande dan ook niet te overtuigen.

Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar hij in gebreke blijft.

6. Waar verzoeker verwijst naar de problemen die statushouders in of bij terugkeer naar Griekenland ondervinden om een verblijfsvergunning te hernieuwen, blijkt in casu het volgende.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland op 8 mei 2020 de beschermingsstatus werd toegekend (Eurodac Search Hit van 10 oktober 2020, AD, stuk 6). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij nooit een beschermingsstatus, noch een verblijfsvergunning heeft gekregen in Griekenland (NPO, p. 5). In tegenstelling hiervan haalt hij in zijn verzoekschrift aan dat hij bij eventuele terugkeer “geen geldige verblijfsvergunning meer zal hebben in Griekenland” (eigen onderlijning), alsook verwijst hij naar de aangebrachte landeninformatie aangaande de hernieuwing en verlenging van Griekse verblijfsdocumenten. Door voormelde manifeste tegenstrijdigheden verhindert verzoeker de Belgische autoriteiten een concreet en duidelijk beeld te geven inzake zijn Griekse verblijfsdocumenten. De Raad merkt hieromtrent op dat verzoeker volledig aan de medewerkingsplicht verzaakt die op hem rust, door de Belgische asielinstanties zijn relevante Griekse documenten niet voor te leggen en hierover tegenstrijdige informatie te verschaffen. Hoe dan ook blijkt het verstrijken van de geldigheid van zijn documenten nergens uit en wordt dit door verzoeker niet aangetoond. De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet, niet zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou kunnen genieten. Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. In zoverre verzoeker moeilijkheden zou kunnen ondervinden inzake toegang tot leefloon, de arbeidsmarkt en huisvesting in geval van terugkeer naar Griekenland, kan verder niet blijken dat hij de zelfredzaamheid zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zijn reis van Griekenland naar België zelf organiseerde (NPO, p. 12). Tevens verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij na zijn aankomst in België een kamer kon huren (NPO, p. 4). Bovendien is verzoeker erin geslaagd om werk te vinden (NPO, p. 4). Deze elementen wijzen erop dat verzoeker over een aanzienlijke mate van zelfredzaamheid beschikt zoals de commissaris-generaal terecht oordeelde in de bestreden beslissing. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Athene, tijdens zijn doorreis naar België, gedurende twee à drie weken bij zijn kennissen kon logeren (NPO, p. 5). Ook via zijn kennissen zou verzoeker in contact zijn gekomen met verschillende Griekse organisaties waar vluchtelingen worden geholpen (NPO, p. 8). Verzoeker zou deze netwerk eventueel kunnen aanspreken om te vermijden op straat terecht te komen ten gevolge van de administratieve obstakels waarmee hij mogelijks kan worden geconfronteerd bij het hernieuwen van zijn verblijfsdocumenten.

7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij psychologisch kwetsbaar en zeer getraumatiseerd is dient ten overvloede worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel medisch attest bijbrengt teneinde zijn beweringen te staven. Uit de documenten aangebracht door verzoeker in het kader

van zijn beschermingsverzoek blijkt echter geenszins dat verzoeker te kampen heeft met een posttraumatische stoornis of met andere psychologische problemen of elementen waardoor hij een kwetsbaar profiel zou hebben. In de mate hij daadwerkelijk psychologische en/of medische ondersteuning behoeft, toont verzoeker evenmin aan dat hij in Griekenland geen toegang tot de gezondheidszorg zal hebben. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Griekenland. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, blijft hij manifest in gebreke.

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij het slachtoffer werd van racisme en discriminatie, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten eerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Daarenboven staat verzoeker niet dat hij het slachtoffer was van racisme, discriminatie en geweld. Hij beperkt zich tot loutere beweringen die hij niet staft met enige begin van bewijs. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Ook brengt hij geen bewijzen bij dat hij naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen enige stappen heeft ondernomen om de bescherming van de Griekse autoriteiten in te roepen.

9. De verwijzing naar eerdere rechtspraak van de Raad, alsook die van de Duitse administratieve rechtbank, is niet dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

10. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

11. De middelen lijken ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 juli 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP legt een AN neer met extra medische documenten. Ze verblijft al 3 jaar in België. Bij aankomst in Griekenland werd ze onrechtmatig opgesloten, ze werd vrijgelaten en kreeg de vluchtelingstatus, toch leefde ze in mensonterende omstandigheden, in extreme materiële ontbering wat een negatieve invloed had op haar fysische en psychische gezondheid, onverenigbaar met de menselijke waardigheid. Het door CGVS ingeroepen wederzijdse vertrouwen tussen de lidstaten staat haaks op gekende info, duizenden erkende vluchtelingen verlaten Griekenland gezien de precarie en extreem risicovolle situatie waardoor er sprake is van een schending van art. 3 EVRM om maar niet te spreken van de problemen van huisvesting, tewerkstelling enz. Als ze terug moet zal ze terechtkomen in extreme materiële deprivatie, cf. internationale info, ze is niet in het bezit van documenten en evenmin heeft ze er een netwerk. De problemen om ter plaatse de periode te overbruggen (tot haar documenten terug in orde zijn) zullen aanleiding geven tot dakloosheid en behoeftigheid. Het feit dat ze in België er wel in slaagt werk te vinden en zelfstandig te wonen bewijst juist de onmogelijkheid in Griekenland waar ze niet kon werken, huren, geen inkomen had: dit was voor haar duidelijk na vier maanden verblijf, hier heeft ze familie waardoor ze eveneens wijst op een schending van art. 8 EVRM.

Ze komt uit een oorlogsgebied (cf. AD), heeft traumatische ervaringen waarvoor geen ondersteuning of lange wachttijden was/waren. Ze heeft slaapproblemen cf. aangebracht medisch stuk. Daarnaast heeft ze blijvende rugletsels na foltering, dit probleem verergerde in Griekenland waar ze op de grond moest slapen. Nu neemt ze hiervoor dagelijks medicatie en gaat ze wekelijks naar een kinesitherapeut. Ze wijst op haar allergieën, haar neus en longen zijn aangetast. Al deze individuele elementen werden onvoldoende opgevolgd in Griekenland. Haar broer heeft zelf ook psychische problemen, deze heeft haar nodig ter ondersteuning.”

4.1. Met voormelde argumentatie, ter zitting brengt verzoeker geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 6 juni 2023 opgenomen grond.

4.2. Verzoeker kaart in wezen grotendeels de algemene situatie in Griekenland aan en duidt daarnaast op zijn eigen moeilijke situatie en ervaringen op Grieks grondgebied, doch hij gaat niet, laat staan concreet in op en laat also na een ander licht te werpen op hetgeen eerder al in voormelde beschikking zowel omtrent die algemene als wat zijn persoonlijke situatie in Griekenland werd vastgesteld en geoordeeld.

Het doel van een vraag tot horen, waarmee men aangeeft het niet eens te zijn/niet in te stemmen met de inhoud van de beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, bestaat er evenwel in om concreet te duiden met wat (precies) en waarom men het niet eens is met de inhoud van die beschikking 39/73 en hierop concreet een antwoord te bieden. Verzoeker laat dit evenwel na door met zijn grotendeels herhalend betoog ter zitting, waarbij hij eerdere verklaringen herhaalt en al aangehaalde argumenten herneemt, voorbij te gaan aan hogervermelde (onder puntje 1 geciteerde) inhoud/grond van de beschikking van 6 juni 2023.

Zo werd onder andere al eerder en wordt, waar verzoeker ter zitting verwijst naar gekende informatie en oppert dat die aantoonde dat duizenden erkende vluchtelingen Griekenland verlaten gezien de precare en extreem risicovolle situatie waardoor er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM en hij wijst op problemen van huisvesting, tewerkstelling en zo voorts, in voormelde beschikking al uitgebreid en terdege rekening gehouden met de aangebrachte landeninformatie, waarbij wordt erkend dat de situatie voor statushouders in Griekenland erg precair is.

Uit die beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat de situatie in Griekenland van die aard is dat elke statushouder in of bij terugkeer naar Griekenland zich in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Een algemene verwijzing naar (informatie over) de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland volstaat dan ook niet, zoals in de beschikking reeds werd opgemerkt, om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient immers *in concreto* te worden aangetoond, waarbij het aan verzoeker toekomt om individuele elementen aan te halen die maken dat in zijn persoonlijk geval zijn situatie in Griekenland er een was van of bij terugkeer naar Griekenland een situatie van materiële deprivatie dreigt. In dit verband moet, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie waar eerder al naar werd verwezen, rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

4.3. In de beschikking van 6 juni 2023 wordt uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen uitgebreid in ogenschouw genomen en omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Waar verzoeker ter zitting opmerkt dat het hem na vier maanden verblijf (als statushouder) in Griekenland duidelijk was dat het er onmogelijk was om een huis, werk en zodoende een inkomen te bekomen, benadrukt de Raad dat verzoeker voorheen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat het altijd (al) zijn bedoeling was om naar België te komen en dat Griekenland een (tussen)stap was naar België (NPO, p. 7 en 8). Dit plaatst verzoekers verklaringen ter zitting dan ook in een ander daglicht.

Eerder werd in de beschikking immers al opgemerkt dat, gelet op de vaststelling dat hij Griekenland minder dan vier maanden na het verkrijgen van internationale bescherming heeft verlaten, verzoekers opmerking in het verzoekschrift echt zijn uiterste best te hebben gedaan om een leven uit te bouwen in Griekenland, niet weet te overtuigen. De Raad beklemtoont dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen evenwel niet, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Verzoeker toont (ter zitting) het tegendeel niet aan. Zoals eerder opgemerkt, geeft hij geenszins blijk van en maakt hij een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden niet concreet aannemelijk. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien verzoeker zelf toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet in het minst aantoonde. Hij toont namelijk niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput, zo werd eerder in de beschikking al opgemerkt en verzoeker werpt hier geen ander licht op.

Wat verzoekers opmerking ter zitting betreft, met verwijzing naar algemene landeninformatie, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in extreme materiële deprivatie zal terechtkomen, waarbij hij erop wijst niet in het bezit te zijn van documenten en er evenmin een netwerk te hebben, wijst de Raad erop dat met die argumentatie van verzoeker reeds rekening werd gehouden en hierover reeds werd geoordeeld in de beschikking van 6 juni 2023. Verzoeker gaat echter niet, laat staan concreet, in op die beoordeling in de beschikking, zoals die hogervermeld in punt 6 van de geciteerde beschikking nogmaals staat te lezen, en laat dan ook na hierop een ander licht te werpen. Verzoeker ontkracht noch weerlegt derhalve het hierover

reeds uitvoerig in de beschikking uiteengezette, waarbij o.a. werd vastgesteld dat verzoeker volledig verzaakt aan de medewerkingsplicht die op hem rust door de Belgische asielinstanties zijn relevante Griekse documenten niet voor te leggen en hierover tegenstrijdige informatie te verschaffen, dat het verstrijken van de geldigheid van zijn documenten nergens uit blijkt en door verzoeker niet wordt aangetoond, dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn Griekse verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet, niet zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen en hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet (langer) zou kunnen genieten, en dat verzoeker over een aanzienlijke mate van zelfredzaamheid beschikt en blijkens zijn eerdere verklaringen wel degelijk over een netwerk beschikte in Griekenland, dat hij eventueel (opnieuw) zou kunnen aanspreken om te vermijden op straat terecht te komen ten gevolge van de administratieve obstakels waarmee hij mogelijks zou kunnen worden geconfronteerd bij het hernieuwen van zijn verblijfsdocumenten.

Het door verzoeker ter zitting louter tegenspreken/ontkennen van het voorgaande is niet van aard op die concrete vaststellingen een ander licht te werpen. Verzoeker maakt derhalve, gelet op het eerder uitgebreid vastgestelde zoals o.a. zijn manifest tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn Griekse verblijfsdocumenten en zijn nalaten (tot op heden) om deze voor te leggen, waarmee hij dus volledig verzaakt aan de medewerkingsplicht, niet op een concrete en overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland eventuele problemen ter plaatse in de periode van het afwachten van het vernieuwen van zijn verblijfsdocumenten niet het hoofd zou kunnen bieden en dat hij in een situatie van dakloosheid en extreme behoefte terecht zou komen.

4.4. Verzoeker duidt er ter zitting voorts op, waarbij hij verwijst naar de door hem eerder per aanvullende nota van 12 juli 2023, daags voor de zitting dus, aangebrachte medische documenten betreffende allerhande medische onderzoeken die hij hier in België heeft ondergaan alsook een voorschrift voor kinesithérapie, dat hij rug- en slaapproblemen heeft, dat hij met allergieën kampt en zijn neus en longen zijn aangetast, en dat hij dagelijks medicatie neemt.

In die aanvullende nota van 12 juli 2023 geeft hij bij die bijkomende documenten de volgende toelichting:

“Verzoeker wenst enkele bijkomende documenten voor te leggen aangaande zijn medische en psychologische toestand. - Medisch verslag dd. 16.10.2022 waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker verschillende hernia's heeft in zijn rug, naar aanleiding van folteringen in Gaza en de erbarmelijke omstandigheden in Griekenland (stuk 3); - Voorschrift voor kinesithérapie voor de rugproblemen (stuk 4); - Bloedonderzoek dd. 15.04.2023 waaruit blijkt dat verzoeker verschillende allergieën heeft (stuk 5); - Medisch rapport van een ziekenhuisopname en operatie voor zijn sinusproblematiek (stuk 6); - Slaaponderzoek dd. 26.05.2023, wat duidelijk wijst op psychologische problemen, met name slaapproblemen, slaapgebreken, nachtmerries, ... (stuk 7); - Verslag van de longopvolging dd. 02.06.2023 (stuk 8). Verzoeker is nog steeds op zoek naar gepaste psychologische hulp. Gelet op het feit dat hij niet omkaderd en ondersteund wordt door begeleiders in een opvangcentrum verloopt deze zoektocht moeilijk. Verzoeker zijn kwetsbaar profiel werd onvoldoende in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.”

In zoverre verzoeker ter zitting tevens gewag maakt van traumatische ervaringen, ontbreekt hiervan tot op heden enig document. Verzoeker laat alzo na zijn beweringen psychologisch kwetsbaar en zeer getraumatiseerd te zijn te staven. In weerwil van wat hij (in zijn aanvullende nota) lijkt voor te houden, kunnen uit het neergelegde document inzake een slaaponderzoek dat hij op 26 mei 2023 liet uitvoeren - dat geen onderzoek betreft naar zijn psyché-, geen psychologische problemen blijken of worden afgeleid. Er ligt derhalve geen document voor waaruit blijkt dat verzoeker te kampen heeft met een posttraumatische stoornis of met andere psychologische problemen of elementen waardoor hij een kwetsbaar profiel zou hebben. Deze vaststelling zoals die al eerder gedaan werd in de beschikking, blijft aldus gehandhaafd, en verzoeker toont dan ook niet aan een kwetsbaar profiel te hebben, zoals eerder werd opgemerkt.

Daarenboven werpt verzoeker hoe dan ook geen ander licht op de grond in de beschikking dat in de mate hij daadwerkelijk psychologische en/of medische ondersteuning behoeft, hij niet aantoonde dat hij in Griekenland geen toegang tot de gezondheidszorg heeft/zal hebben. Zoals eerder opgemerkt komt het verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Griekenland. Bij gebrek aan effectieve pogingen vanwege verzoeker hiertoe, in de korte tijdspanne van nog geen vier maanden dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleef, blijft hij hiertoe manifest in

gebreke. Verzoekers betoog ter zitting dat er in Griekenland voor zijn traumatische ervaringen die hij in zijn land van herkomst had meegemaakt geen ondersteuning was of de wachttijden er lang waren, dient in het licht van het voorgaande te worden gezien en weet dan ook niet te overtuigen. Bij gebrek aan effectieve pogingen om deze er te bekomen en om er daadwerkelijk de aan zijn status verbonden rechten en voordelen te laten gelden, en gelet op de korte periode die hij er na het verkrijgen van internationale bescherming nog verbleef, toont verzoeker niet aan dat hij in Griekenland geen medische/psychologische opvolging zou kunnen genieten.

De door verzoeker ter zitting per 'tweede', zoals hij die nota omschrijft, 'aanvullende nota' aangebrachte documenten, die hij in de inventaris der stukken bij die nota aanduidt als: "9. *Bewijs afspraken bij de dokter in juni*; 10. *Bewijs afspraak bij de dokter in september*; 11. *Voorschrift voor medicatie*; 12. *Attest chronische aandoening*", zijn niet van aard voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Hieruit blijkt immers louter dat verzoeker nog enkele afspraken had en heeft bij een dokter in België, een voorschrift heeft voor bepaalde medicatie, en dat, wat het laatste attest betreft, een dokter op 12 juli 2023, daags voor de zitting, heeft geattesteerd dat verzoeker chronisch lumbalgie heeft en hiervoor op regelmatige basis medische zorgen en medicatie behoeft. Zoals eerder opgemerkt, maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk als statushouder in Griekenland geen toegang te hebben tot de gezondheidszorg aldaar. Met voormelde ter zitting neergelegde documenten, en de overige door verzoeker aangebrachte stukken (in het geheel in ogenschouw genomen), toont verzoeker niet aan dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, zoals o.a. dus het recht op toegang tot gezondheidszorg.

Verzoeker toont derhalve niet *in concreto* aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat hij de toegang tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg, ondanks de rechten waarover hij beschikt en die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonde dat dit louter zou kunnen worden toegeschreven aan zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of nationaliteit. Evenmin toont hij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat hij in dit kader zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden.

4.5. De duur van zijn verblijf in België, heeft louter betrekking op zijn situatie en leven hier, doch niet op die in Griekenland waar hij internationale bescherming geniet. Dat verzoeker, niettegenstaande diens medische en psychologische problemen die hij ter zitting belicht, erin in België in slaagt werk te vinden en zelfstandig te wonen, is lovenswaardig en het geeft bovendien blijk van zijn zelfredzaamheid en ondernemendheid, (karakter)eigenschappen die eveneens van pas zullen komen bij een terugkeer naar Griekenland. Overigens, waar hij erop wijst dat het hem hier wel lukt om werk te vinden en zelfstandig te wonen, maar in Griekenland niet, herhaalt de Raad dat verzoeker er bewust voor koos om reeds korte tijd later, met name binnen de vier maanden na het verkrijgen van internationale bescherming aldaar Griekenland te verlaten, en hij eerder uitdrukkelijk aangaf dat het steeds zijn bedoeling was om naar België te komen, hetgeen dus allerminst van een intentie getuigt om er een leven op te bouwen en als begunstigde van internationale bescherming aldaar zijn rechten en voordelen te laten gelden.

4.6. Waar verzoeker ter zitting opmerkt dat hij hier familie heeft en dienaangaande op een schending van artikel 8 van het EVRM wijst, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet/nergens de schending van die verdragsbepaling heeft aangehaald. Verzoeker zette nergens uiteen dat, laat staan op welke wijze hij die bepaling geschonden acht.

De Raad benadrukt dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Hoewel verzoeker ten tijde van de bestreden beslissing, waarin kort naar de aanwezigheid van familie, meer bepaald zijn broer hier wordt verwezen, en hij al veel langer familie in België heeft (wonen), zoals onder andere zijn broer A. A. A. S. die hier in 2015 als

vluchteling werd erkend, en hij dus veel eerder al over artikel 8 van het EVRM had kunnen argumenteren, maakte verzoeker eerder geen opmerking in het verzoekschrift over die door hem ter zitting pas voor het eerst aangehaalde geschonden geachte bepaling. Dat hij dit pas voor het eerst op zitting doet, is aldus laattijdig gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Een vraag tot horen dient niet om nieuwe middelen aan het betoog toe te voegen, daar zij bij het indienen van het verzoekschrift reeds gekend waren. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften aanmoedigen.

4.7. De Raad herhaalt dat het in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie waar eerder naar werd verwezen aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat zijn situatie in Griekenland er een was van of bij terugkeer naar die EU-lidstaat voor hem een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt. Dit dient concreet te worden aangetoond, doch verzoeker blijft hier, zoals eerder werd vastgesteld, en door voor het overige slechts algemene beweringen te opperen en zwaarwegende begrippen als 'extreme materiële ontbering' en 'onverenigbaar met de menselijke waardigheid' te spuien, geheel in gebreke.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 6 juni 2023 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS